

156

H e b e l s

's macht's, weil d' so groß und suser bisch,
 und 's Löckli chrüser worden isch,
 Fern hesch no so ne Süpli gha,
 iez hesch scho gstreifti Hösli a.

Er pepperet noch alliwil,
 und 's schint, er wiß no sölli viel.
 Es goht em au, wie mengem Ma,
 er het si Gfalle selber dra. *)

's isch gnueg, Her Storch! Mer wüffe's scho,
 und was de seisch, mer glaube's io!
 Es freut di au, aß 's Dorf no stoht,
 und alles gesund isch — Dank der Gott!

 Ausgabe I.

*) Und welsche Chaner, 's isch e Gruuß;
 es blibt ke Wentelen im Huß,
 und 's Glas stoht an de Fenstern ab;
 wer weiß, verstoht er Ehlip und Ehlap!

Zwor wird er anderi Gschäfte ha;
 er martschet näume, wenn er cha
 „Jez Ehrüß im Baum, und Safertie!
 „ne Moos verspielt! Poß Mundie!“ —